

tilbøielig til at seles at afholde mig fra enhver Udtalelse, at lade denne Sag gaae paa samme Maade som forrige Aar, det vil sige med en saa ringe Omtalen af de forskjellige Indstillingspunkter, som var muligt, uden at fremdrage, hvad der kunde være tvivlsomt, og uden at komme til Berøringen af de egentlig brændende Spørgsmaal. Men, da det ærede Udvalg i sin Betænkning, hvis Værd jeg mere end nogen Anden anerkjender, har troet, at det var rigtigt at slaae ind paa en anden Vej, at fremdrage en Mængde af disse Punkter, troer jeg dog ikke at kunne forsvare at forholde mig ganske taus ligeoverfor en saadan Fremdragen. Endnu mindre troer jeg det vilde være passende, om jeg blot vilde indskrænke mig til den korte Erklæring, at det ikke var min eller Regjeringens Mening at ville indrømme de Paastande, der i Betænkningen ere opstillede; thi jeg troer, at det høitærede Thing vel vilde kunne fordrø, at man, naar man ikke kunde tiltræde Paastandene, gjorde sig Plid for nærmere at udvifle, hvori den egentlige Forskiel bestod.

Dette forudskiftet, skal jeg, idet jeg strax gaaer over til et Hovedpunkt i Sagen, tillade mig at fremhæve, at det forekommer mig, at den største Uklarhed fremstaaer ved altfor meget at ville sammenblande Statsregnskabet med et sædvanligt Regnskab, og Ministrene, Regjeringen, med Regnskabsbetjente eller Oppebørselsbetjente. Det er jo et himmelvidt forskelligt Forhold. Naar en Regnskabsfører aflægger sit Regnskab, da har han visse bestemte foreskrevne Regler at følge; Oppebørselsbetjenten, som ikke har inddraget, hvad der lovligt var ham paalagt at inddrage, staaer til Ansvar for denne Forsømmelse, og her er Sagen ganske stempel og let beregnelig. Det er visse bestemte Penge, som enten ved Skjodesløshed ere forsvundne eller ikke indtrævede, eller for hvilke Rede og Rigtighed ikke kan gøres, og som han har at tilsvare. Noget ganske Andet er jo Tilfældet ved Statsregnskabet. En Minister er ikke og kan ikke være en Regnskabs eller Oppebørselsbetjent; det er en ganske anden Maade, paa hvilken Pengehensynet her gjør sig gjældende. Som af den ærede Ordfører bemærket, er Ministeren saa langt fra at begaae en Forbry-

delse eller Feil ved at overskride Finantslovens Postter, at det tværtimod vilde kunne lægges ham i høi Grad til Last, ja at han vilde kunne begaae en Forbrydelse, hvis han holdt sig til disse Postter. Sagen er jo den, at Finantsloven bevilges under visse bestemte tilstedeværende Forudsætninger; hvis disse, vel at mærke, ikke mere ere tilstede, — thi, hvis de vise sig at have været tilstede ogsaa senere, da Budgettet overstredes, da er jo Sagen ganske anderledes og ganske klar, — men, hvis disse bestemte Forudsætninger ikke længere ere tilstede, hvis Krav, om hvilke Intet vidstes, da Finantsloven behandlede, senere fremstille sig, saa maa det være en Pligt for Ministeren efter sin bedste Opfattelse at gjøre, hvad han mener, Statens Vel fordrer, og han maa da vistnok stedse kunne gjøre Regning paa, at det formelle Ansvar, som han derved har paadraget sig, ikke vil paadrage ham Anklage fra Rigsdagens Side, ligesom jeg troer, at det i denne Henseende ved, hvad der hidtil her paa Rigsdagen er foregaaet, ogsaa fra Rigsdagens Side er vist, at noget Saadant slet ikke har været paatænkt. — Af denne Sammenblanding af et sædvanligt Regnskab med Statsregnskabet følger nu den efter min Formening urigtige Opfattelse af Rigsdagens Stilling til Statsrevisorernes Beretning, og af den Betydning, som man vil tillægge Rigsdagens Beslutninger i denne Sag. Allerede da der var Tale om at nedsette et Udvalg til Behandlingen af Statsrevisorernes Beretning, ja endnu langt tidligere, da der var Tale om at udnævne Statsrevisorer, fremkom den Mening, at Beslutningerne her skulde være at betragte som Decision. Det var efter min Overbeviisning denne skjulte Tilbøielighed til at opfatte Statsregnskabet som et sædvanligt Regnskab, der ogsaa fremkaldte denne Tilbøielighed til at benytte Betegnelsen Decision, hvoraf da som Consequens vistnok vilde være fremstaaet Paastanden om, at disse Beslutningers Følge skulde være af samme Art som den sædvanlige Følge af Regnskabsdecision. Det er imidlertid bekkendt, at den første Gang Sagen var for, og Ordet var blevet anvendt, mødtes det med en meget bestemt Indsigelse fra den daværende Finantsministers Side, og Rigsd-